

עין משפט נר מצוה

יד אמי פייא מהל' מאכלות אסורות הל' (כא) כד סמג לאלין קמא טושי"ע יו"ד סי'

בו ב מיי' שס ופי"א מהל' טומאת אוכלין הלוי'

סמג שס טושי"ע שס:

בו ג ד מיי' פייא מהל' אסורי ביאה הל"ח ופי"ה שס הל' יט סמג לאלין קמא טושי"ע יו"ד סימן קלג וטושי"ע אה"ע סי' סג סעי' א ונכרך אלפס שטועות פ"ב דף רלז:|

יז ה מיי' שס פי"ה הל"ח:

יח ו מיי' שס פי"ה הל"כ

סמג שס טושי"ע יו"ד סי' קפ סעי' א ונכרך אלפס שטועות פ"ב דף רפח:|

מוסף רש"י

העקלים. גלע"י ריעוסי' וטרסין אומן קצינות תפוח של ימפורי העגנים מכבוד הקריה. ורז הל' פירש עקלים השטיות כלן כגון העקל גומ הגד, עשויין כמין קופה מסורגת גמלודה ואחרי קסיות היותם טמן הנפת כלחמו עקל ומנח עניו קורה ומכנידו להולא המסקה נשאר (ע"י עה.) של בצרים. שטנים, ושל בצבוצין. קנטוס, גלעי טפי ונטו גלסר וצגים וצגים (עס.) של שיפא. פיירי, ושל גמי. יו"ק, גלעי טופא (עס.) הרפי, ואפלי. מנת לגת פעמים שהן יותר מיי"ב חודש כגון דלפלי, ופעמים שסן פחות כגון חרפי. (עס.) חולטין במי ויתום. (עס.) בתוספתא מוטלן כרובותין או מוטלן כמי ויתם, דקן לגסל ויתם להיות רבין להולא שמונן. מוטלן, כמו (ספסוס לו:) לגלות ולשפסא (עס.) שמימיו רודפיין. שטיפין (עס.) וכמה. מניין שס, עונה, ולקמן מפרש כמה עונה (עס.) הדדורי אפירכא. ללוחיני במרייתא שאניס ידועס לכל (חורין עס.) אחריה ממתני'. ששנויה צגהמ"ד צפי טולס (עס.) מעשה רב. למילף מיה, דכיון דסתיק למענד עובדא לקולא ש"מ הלכמא היא (שבת כזב) ובעיין עס כא.) כדמסיק תעלא מבי כרבא. כמה שפעלה השועל כגנולי כסודים על שיה ניר (יוסא מנ.) לבו נוקפא. קודס בילא (עלוי יב.)

תוס' הרא"ש

רשב"י היינו ת"ק. תימה מאי קשה ליה הא רשב"י שירי מנת לגת אצ"ג דומן ביציר נפשך חרש או חרשים ונשתנה האיסור בכלי כל זמן הבציר וליכא יי"ב חדש שנתרוקן הכלי מן האיסור ר"ל דפשיטא ליה דמנת לגת דקאמר רשב"ג היינו מתחלת גת לתחלת גת או מסוף גת לסוף גת דאי מסוף גת לתחלת גת אין זה דבר מסויים ושיעורו שיה דבשנה אחת שי ענבים הורה ונמשך הבציר זמן גדול ופעמים שאין ענבים הלכך פריך היינו ת"ק ומשני איכא בינייהו חרפי ואפלי דלתי"ק לעולם יי"ב חדש ורשב"ג מנת גת הן פחות מיי"ב חרש הן יותר

וחשיב שפיר דבר מסויים דרוב גנים הפירות מתבשלים אחר חדשי חמה: רב ושמואל דאמרי תרוייהו הילכתא בועל בעילת מצוה ופורש. והא דאמר רב לעיל בגורת נותנין לה לילה ראשון אליבא דמתניתין קאמר. ומי פסיק להלכתא כרבותינו: וכולם שהיו שופעות דם צריכות לבדוק עצמן. פירשיי' אם נשתנה הדם. והה"נ בתוך ד' לילות אם ראתה מחמת תשמיש לילה הראשונה דם שאינו אדום כדם נדה ולמחר ראתה דם בלא תשמיש דם אדום כדם נדה טמאה כדאמרינן בפ"ק נשתנו מראה דמים שלה טמאה. הילכך אם היתה שופעת מלילה הראשונה ששמש עד למחרת דסד"א דדם בתולים הוא. א"ה אם נשתנה לילות אדום כדם הנדה טמאה. ומיהו אם בשעת תשמיש ראתה דם אדום ומוזוהם כדם נדה דהליגן ליה בדם בתולים כיון דמחמת תשמיש ראתה ולמחרת בלא תשמיש ראתה דם משונה שאינו אדום כדם נדה או ראתה דם אדום ומוזוהם כדם נדה טהורה כיון דלא נשתנה אלא ראתה מראית דם זה בשעת תשמיש. והך דרישא אחיא אפי' כרנבן דבסמון דלא חיישי לשינוי מראה דמים דבסיפא דוקא פליגי בימים שב"ה מוסיפין על ב"ש: ובכולם ר' מאיר מחמיר כדברי ב"ש.

החלק והפירוש היאן מחמיר דשאר ראיות שבין ב"ש כגון תינותק שלא הגיע זמנה לראות מו' לילות עד שתחיה המכה הנדה וזמנה לראות ולא ראתה מלילה הראשונה עד ד' לילות ובראתה מבאית מצוה עד סוף הלילה דבי"ש מטמאין אפי' ראתה בשעת תשמיש דם שאינו אדום כדם הנדה אלא ידיתה קצת ואינו מוזהם ומראהו כדם בתולים. ובי"ה מטהרים

סה:

היינו ת"ק. וא"ת טוצא איכא בינייהו דהא ת"ק מנריך יי"צ חדש ורשב"ג קאמר דכשנטמא צוה הגת ישתמש בהן צגת הצאה

א"כ הוא מסוף גת לתחלת גת וחסר משנה כל ימי משך הגת וי"ל דס"ל דת"ק לא מחמיר טפי מיי"צ חדשי לגנה וצישול פירות הולך

אחר החמה אס כן מסוף גת לתחלת גת איכא יי"צ חדשי לגנה ומשני איכא בינייהו חרפי ואפלי כלומר אשתקד הוו אפלי ועכשיו חרפי ואיכא פחות מיי"צ חדשי לגנה מגת לגת א"י פשיטא ליה דת"ק לא קאמר יי"צ חדש משנתרוקנה הגת דא"כ כלו ימי צליר ולא יכול להשתמש עד כ"ד חודש והיא גת אחרת אלא יי"צ חדש דקאמר ת"ק עם זמן שהיין זו והיינו כרשב"ג דלמר לגת הצאה ומשני איכא בינייהו חרפי ואפלי כדפירש רש"י חרפי שמהמה הצליר של שנה זו משל אשתקד רשב"ג מיקל דליכא יי"צ חדש ואפלי שמאחר הצליר של שנה זו משל אשתקד רשב"ג מחמיר אצל ת"ק מודה נמי דכל זמן שיס זו יי"צ חדש עם זמן שהיין צגת די צכך וזו היא קולא:

ובולץ ששופעות ובאות מתוך ד' צ"לות לאחר ד' צ"לות בולץ

צריכות לבדוק את עצמן. אור"י דלאו דוקא כששלמו כל ד' לילות דה"ה מכל לילה מתוך ד' לילות ליוס של אחרי כן דהא אס ראתה ציוס טמאה לגוי דלמר ד' עונות ואפילו לרצ דלמר לא הפסידה לילות מ"מ מודה דאס נשתנו תהא רחיה טמאה הילכך צריכה לבדוק אולי נשתנה אע"י דלילה נמי אס נשתנה טמאה מ"מ לא צעיא דזיקא אצל ציוס צעי' דזיקא ולא סמכינן למימר הואיל וסופעת דם בתולים (ס) והך הוא דזיקא אפילו לרנבן דפליגי לקמן עליה דר"מ דלמר כל מראה דמים אחת הן דודאי אית להו הא דספ"ק (עלוי יא.) אס נשתנו מראה דמים שלה טמאה ולקמן לא פליגי בנשנתה הדס מנחתלה אלא אס צין זה וצין הראשון דומה לדס נדה וה"פ וצכוין ר"מ מחמיר כצ"ש בכל מחלוקת שצין צ"ש וצ"ה (וצ"ה)^(*) דמתניתין^(*) מחמירין דוקא בנאות ד' לילות למינוקת שלא הגיע זמנה לראות וצלילה למינוקת שגגיע זמנה מטהר ר"מ אפילו דומה לדס נדה תלינן ליה דאס בתולים ושאר ראיות שצין צ"ש וצ"ה כגון מד' לילות ועד שחמיה המכה למינוקת

שלא הגיע זמנה וכגון מלילה הראשונה לד' לילות בהגיע זמנה ולצ"ש לא תלינן כלל דאס בתולים ולצ"ה תלינן צבתולים אפי' ביאתהו א"ל^(*)א"כ לבו נוקפו ופורש ת"ר וכולן שהיו שופעות דם ובאות מתוך ד' לילות לאחר ד' לילות מתוך הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את עצמן ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש^[א] ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים אינו זיהום דם נדה בא מן המקור ה"דם בתולים בא מן הצדדין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל חכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו רבנן א' ה'רואה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא

שדמיה טהורין בודקת שחרית וערבית רק שאחר תשמיש אינה צריכה לבדוק משום דאימר שמש עכר. ואף בלא הגיע זמנה לראות דאמרינן בפ"ק דהיא בחוקת טהרה היינו כשלא ראתה מעולם. אבל בפעם ראשונה ושניה היה היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת דאמרינהו לפקידה כדאייתא בפ"ק ומתניתין עד שתחיה המכה איירי דאפי' ראתה כמה פעמים בבית אביה כדאמרינן בירוש פירקין. ואי"כ צריכה בזיקה שחרית וערבית לידע אם נשתנו דמיה. וי"ל דה"מ לטהרות אבל לאחר ד' לילות שנכנסו ימי טומאה אם היתה שופעת בודקת אף לבעלה דאם נשתנו דמים טמאה ואם לא נשתנו טהורה כיון ששופעת מימי טהרה. א"י כגון שנתחילה לשמש בחצי הלילה וכלתה עונתה בחצי היום כדאמרינן לעיל. ושופעת מחצי היום ואילך בודקת אצ"פ שאינו שחרית וערבית. א"י הך בזיקה בשפופרת לידע אם בא מן המקור או מן הצדדין אבל קודם ד' לילות אף אם שופעת לא בודקת בשפופרת. והכי משמע בתוספתא דתאני החם וכולם שהיו שופעות דם בודקת עצמן בשפופרת חוץ מן הבתולה שדמיה טהורין מפני שדם בתולים טהור ובכולן היה ר"מ מחמיר כדברי ב"ש כו. ועי"ל דרישא דהך ברייתא לא איירי כלל בשנינו מראה דמים אלא ה"פ אם שופעת מתוך ימי טהרה לימי טומאה בודקת עצמה דאם ראתה דם אדום ומוזוהם כדם נדה טמאה אצ"פ ששופעת מתוך לילה ראשונה ששימשה וראתה דם מטהרה זה. אבל בתוך ד' לילות אף שפעם מלילה שראתה בשעת תשמיש דם אדום ומוזוהם ולמחרת נמי ראתה מראית זה אף בלא תשמיש טהורה:

תינוקת פרק עשירי נדה

העקלים. רדוט"ש. יש מקומות שקושרין את התפוח של חרננים בעקלים סביב: **צלנוך**. קנצוס: **מנגנן**. שאניס צולעין כל כך: **שיפא**. גומא גליי"ד צלע"י: **חרפי ואפלי**. לר"ש פעמים שהן יותר מיי"צ חדש פעמים שהן פחות: **לא פליגי**. רבי חייא ורבה בר בר

חנה: **צקופס ניסן וסארי**. שהיוס והלילה שוים או יוס או לילה: **צקופס חמוז וטבס**. שאניס שוין חלי יוס וחלי לילה דהוי עונה שלימה של יי"צ שעות: **שאני כסובה** (א) **דמגיה צה טפי**. יש עיכוב צדצר לדקדק בכל ולחוממה הילכך צעין לילה שלימה וחלי יוס: **הלכס בועל צעילס מלוס**. צין הגיע זמנה צין לא הגיע: **כי הוו מעייניו צביעותס**. צהאי פרקא ששמה מתינות: **סעלא**. שועל: **מצי כרנא**. מן המחרישה שאינו מוציא משס אלא אצק צרגליו. הכי נמי לא ילפינן מפרקא דמתני' מידי אלא מצרייתא וכרצותינו דלמרי בועל צעילת מצוה ופורש: **ספוך ד' לילות**. ללא ראתה צצית אציה או מתוך הלילה לראתה צצית אציה צריכות לבדוק שאין סומכות לומר הואיל ושופעות דם מדס בתולים הוא ואפילו אחר ד' לילות אלא צדוקות אס נשתנו מראה דמים כדמפרש: **וצכוין ר"מ מחמיר כדצבי צ"ש**. לקטעה ד' לילות להצריכה דזיקא אס שופעת מתוך ד' לאחר ד' ולנערה לילה אחד: **ושאר ראיות**. היכא דאינה שופעת שצין צ"ש וצ"ה דלצ"ה טהורין ואפי' נשתנו^(*) ואמר ר"מ הלך אחר מראה דמים וצבאל לא ס"ל כצ"ש לגמרי דלצ"ש אפילו לא נשתנו מתאזין כיון דאינה שופעת מתוך ד' לאחר ד' לקטעה ומתוך לילה לאחר לילה להגיע זמנה ולא ראתה: **הרואס דס**. לאו צבתולה קא מיירי אלא דאס נדות: ומנשא

בעילת מצוה ופורש א"ל ר' אבא לרב אשי אלא מעתה בעל נפש לא יגמור ביאתהו א"ל^(*)א"כ לבו נוקפו ופורש ת"ר וכולן שהיו שופעות דם ובאות מתוך ד' לילות לאחר ד' לילות מתוך הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את עצמן ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש^[א] ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים אינו זיהום דם נדה בא מן המקור ה"דם בתולים בא מן הצדדין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל חכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו רבנן א' ה'רואה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא

לילות בהגיע זמנה ולצ"ש לא תלינן כלל דאס בתולים ולצ"ה תלינן צבתולים אפי' ביאתהו א"ל^(*)א"כ לבו נוקפו ופורש ת"ר וכולן שהיו שופעות דם ובאות מתוך ד' לילות לאחר ד' לילות מתוך הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את עצמן ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש^[א] ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים אינו זיהום דם נדה בא מן המקור ה"דם בתולים בא מן הצדדין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל חכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו רבנן א' ה'רואה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא

לילות בהגיע זמנה ולצ"ש לא תלינן כלל דאס בתולים ולצ"ה תלינן צבתולים אפי' ביאתהו א"ל^(*)א"כ לבו נוקפו ופורש ת"ר וכולן שהיו שופעות דם ובאות מתוך ד' לילות לאחר ד' לילות מתוך הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את עצמן ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש^[א] ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים אינו זיהום דם נדה בא מן המקור ה"דם בתולים בא מן הצדדין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל חכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו רבנן א' ה'רואה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא

שדמיה טהורין בודקת שחרית וערבית רק שאחר תשמיש אינה צריכה לבדוק משום דאימר שמש עכר. ואף בלא הגיע זמנה לראות דאמרינן בפ"ק דהיא בחוקת טהרה היינו כשלא ראתה מעולם. אבל בפעם ראשונה ושניה היה היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת דאמרינהו לפקידה כדאייתא בפ"ק ומתניתין עד שתחיה המכה איירי דאפי' ראתה כמה פעמים בבית אביה כדאמרינן בירוש פירקין. ואי"כ צריכה בזיקה שחרית וערבית לידע אם נשתנו דמיה. וי"ל דה"מ לטהרות אבל לאחר ד' לילות שנכנסו ימי טומאה אם היתה שופעת בודקת אף לבעלה דאם נשתנו דמים טמאה ואם לא נשתנו טהורה כיון ששופעת מימי טהרה. א"י כגון שנתחילה לשמש בחצי הלילה וכלתה עונתה בחצי היום כדאמרינן לעיל. ושופעת מחצי היום ואילך בודקת אצ"פ שאינו שחרית וערבית. א"י הך בזיקה בשפופרת לידע אם בא מן המקור או מן הצדדין אבל קודם ד' לילות אף אם שופעת לא בודקת בשפופרת. והכי משמע בתוספתא דתאני החם וכולם שהיו שופעות דם בודקת עצמן בשפופרת חוץ מן הבתולה שדמיה טהורין מפני שדם בתולים טהור ובכולן היה ר"מ מחמיר כדברי ב"ש כו. ועי"ל דרישא דהך ברייתא לא איירי כלל בשנינו מראה דמים אלא ה"פ אם שופעת מתוך ימי טהרה לימי טומאה בודקת עצמה דאם ראתה דם אדום ומוזוהם כדם נדה טמאה אצ"פ ששופעת מתוך לילה ראשונה ששימשה וראתה דם מטהרה זה. אבל בתוך ד' לילות אף שפעם מלילה שראתה בשעת תשמיש דם אדום ומוזוהם ולמחרת נמי ראתה מראית זה אף בלא תשמיש טהורה:

מסורת הש"ס

א) נפי' פשמן מלשון כון ערוך ערך בן ד', ב) ס"א דעתי' ונעושרי' א"י דמנחי כה טפי פי' טשאלין וטומטין כה טובא ומלמחיין עד חלי הלילה. ערוך ערך גמ א', א) כמוצת ד', ד) ז"ל רבה, א) ומלין ע"י:| ו) ז"ל לא, א) נשנתא כה:| וז"י:| ח) ניומא מנ:|, ט) (לעיל ג: וז"י:|, י) רש"י מ"י, ס) מחמיר. רש"י,

הגהות הב"ח

א) גמ' שאני כמוצה דמהגי כה טפי:| ב) שם חוריו וממנו שיהא בועל:| ג) רש"י ד"ה שאני כמוצה דמהגי כה:| ד) ד"ה ושאר וכו' נשתנו אמר ר"מ:| ה) תוס' ד"ה וטון וכו' דס בתולים הורא ויכן:

גליון הש"ס

גמ' אינהו דעבדו כרבותינו. כעין זה כמוצת פח ע"י:

הגהות הגר"א

א) גמ' ושאר ראיות. יי"צ ז"ל וכן שאר ראיות:

הגהות מוה"ב רנשבורג

א) גמ' מ"ר הירושא דס מחמת תשמיש וכו'. יי"צ פי' שוית' הכי"ט סי' פ"ג פ"ה:| ב) תורה' וטון וכו' א"י דך דזיקא הויא בשפופרת. יי"צ פי' מ"י ספ"י קפו סי' יד ובפד"ט פ"ס ס"ק טז:

לעזי רש"י

רדוט"ש ״הידורט״א.].
סורג המחוץ את הויתים
תחת הקורה בבית-הבד.
גליי"ד. סוג של קנה סוף.

תוס' הרא"ש (המשך)

אפי' ראתה מחמת תשמיש דם אדום ומוזוהם כדם נדה. ואפילו שלא מחמת תשמיש אלא נשתנה. ור' מאיר מחמיר דאם ראתה בהם דם אדום ומוזוהם כדם נדה שלא בשעת תשמיש. אצ"פ שראתה מראה דם זה בלילה ראשונה בשעת תשמיש או אפי' בשעת תשמיש נמי ראתה דם אדום ומוזוהם כדם נדה לילות הראא טמאה אבל אם ראתה דם שאינו אדום ומוזוהם כין בשעת תשמיש כין שלא בשעת תשמיש (טהוריה) כבי"ה:| וחכ"א כל מראה דם אחת הם עד שתחיה המכה. או כל ד' לילות בהגיע ולא ראתה אף אם ראתה דם אדום ומוזוהם בשעת תשמיש או שלא בשעת תשמיש רק שלא נשתנה טהור כבי"ה. ותימה מאי קמ"ל דבודקת דמשהתעוררה לאחר ד' לילות דמשפעת דמשום דהתחילו ימי טומאה הלא אף בתוך ד' לילות בודקת שחרית וערבית אם נשתנו מראה דמים כדאמרינן פ"ק בתולה

שדמיה טהורין בודקת שחרית וערבית רק שאחר תשמיש אינה צריכה לבדוק משום דאימר שמש עכר. ואף בלא הגיע זמנה לראות דאמרינן בפ"ק דהיא בחוקת טהרה היינו כשלא ראתה מעולם. אבל בפעם ראשונה ושניה היה היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת דאמרינהו לפקידה כדאייתא בפ"ק ומתניתין עד שתחיה המכה איירי דאפי' ראתה כמה פעמים בבית אביה כדאמרינן בירוש פירקין. ואי"כ צריכה בזיקה שחרית וערבית לידע אם נשתנו דמיה. וי"ל דה"מ לטהרות אבל לאחר ד' לילות שנכנסו ימי טומאה אם היתה שופעת בודקת אף לבעלה דאם נשתנו דמים טמאה ואם לא נשתנו טהורה כיון ששופעת מימי טהרה. א"י כגון שנתחילה לשמש בחצי הלילה וכלתה עונתה בחצי היום כדאמרינן לעיל. ושופעת מחצי היום ואילך בודקת אצ"פ שאינו שחרית וערבית. א"י הך בזיקה בשפופרת לידע אם בא מן המקור או מן הצדדין אבל קודם ד' לילות אף אם שופעת לא בודקת בשפופרת. והכי משמע בתוספתא דתאני החם וכולם שהיו שופעות דם בודקת עצמן בשפופרת חוץ מן הבתולה שדמיה טהורין מפני שדם בתולים טהור ובכולן היה ר"מ מחמיר כדברי ב"ש כו. ועי"ל דרישא דהך ברייתא לא איירי כלל בשנינו מראה דמים אלא ה"פ אם שופעת מתוך ימי טהרה לימי טומאה בודקת עצמה דאם ראתה דם אדום ומוזוהם כדם נדה טמאה אצ"פ ששופעת מתוך לילה ראשונה ששימשה וראתה דם מטהרה זה. אבל בתוך ד' לילות אף שפעם מלילה שראתה בשעת תשמיש דם אדום ומוזוהם ולמחרת נמי ראתה מראית זה אף בלא תשמיש טהורה: